

[Socialministeren.]

søgelserne påviste resultater, blev der — som det vil være ærede medlemmer bekendt — ved tekstanmærkning på tillægsbevillingsloven for 1951—52 tilvejebragt hjemmel for afholdelse af udgifterne til de pågældendes optræning. Loven indeholdt allerede en adgang til at afholde udgifterne ved en fornyet sygebehandling af de her omhandlede personer.

Samtidig tog direktoratet for ulykkesforsikringen såvel på eget initiativ som efter anmodning fra den før omtalte kreds af læger de enkelte personers sager op til fornyet behandling, idet man herved i vidt omfang har set bort fra de i loven om besættelsestidens ofre fastsatte fristbestemmelser. Også erstatningsrådet har i forbindelse med forhandlinger om de pågældende personers forhold erklæret sig villigt til, i det omfang det efter endt behandling og optræning måtte findes hensigtsmæssigt at søge de pågældende omskølet til andet erhverv eller etableret i selvstændig virksomhed, at tage spørgsmålet om støtte hertil op til velvillig behandling.

Som det ærede medlem vil se, er der taget vidtgående hensyn netop til den gruppe koncentrationslejringer, som det ærede medlem — såvidt jeg da har forstået hans henvendelse — har hentydet til, idet man netop har været lydhør overfor de læger, der har et særligt kendskab til den omhandlede gruppe af personer.

Det ærede medlem fru Nina Andersen har fremsat ønske om, at socialministeriets bekendtgørelse af 11. juli 1951 af regler om ansættelsesforholdene for det fast ansatte personale ved anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg ændres således, at den endelige afgørelse af spørgsmålet om afskedigelse af en institutionsleder vil være at træffe af overinspektionen for børneforsorgen i tilfælde af uenighed mellem institutionens bestyrelse og lederen. Efter de nugældende regler skal ansættelse af lederen godkendes af overinspektionen og institutionen derefter have fornyet sin aner-

kendelse med den pågældende leder af socialministeriet, medens institutionens bestyrelse ved afskedigelsen alene har en indberetningspligt til overinspektionen for børneforsorgen om den stedfundne afskedigelse.

Baggrunden for reglerne i den omhandlede bekendtgørelse er, at børneforsorgsinstitutionerne, selvom der af staten ydes tilskud til deres drift, dog principielt betragtes som private institutioner, hvis bestyrelser derfor selv må træffe bestemmelse om, hvem der skal lede institutionen. At der dog kræves godkendelse ved ansættelse af ledere, kan ikke tages som et udtryk for et andet synspunkt. Bestyrelsen står principielt frit overfor, hvem den ønsker som leder, og det offentliges godkendelse går kun ud på at sikre, at den, bestyrelsen vælger, har de fornødne kvalifikationer.

Jeg kan dog oplyse, at spørgsmålet er taget op til fornyet overvejelse i socialministeriet, efter at Dansk Børnehaveråd — med henvisning til de af det ærede medlem omtalte afskedigelser ved to forebyggende institutioner — har rettet henvendelse til ministeriet om en ændring af de omhandlede regler.

Det ærede medlem har endvidere stillet forslag om, at der skal være en repræsentant for forældrene i de forebyggende institutioners bestyrelse. I det landstingsudvalg, der behandlede den senere lov af 1951 om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg, var der imidlertid enighed om, at der ikke burde fastsættes regler for bestyrelsens sammensætning, udover at der bør være mindst eet kvindeligt medlem af bestyrelsen. Udvalget frafaldt således et tidligere krav om, at der i bestyrelserne skulle være en pædagogisk eller en i barnepleje uddannet person. Landstingsudvalgets forslag tiltrådtes senere af folketingsudvalget, og jeg tror, man skal se tiden lidt an, før man ændrer i denne regel.

Det ærede medlem hr. Baagø-Hansen har under finanslovdebatten bedt mig nærmere motivere, hvorfor jeg ved udfærdigelsen af